

Filipským 1

David Novák

Videozáznam

[Když narážíme na svoji minulost či limity | David Novák](#)

Otázky do skupinek

1. V kázání zaznělo, že lidé obvykle hledají na čem záleží, aby si zkvalitnili život. Pavlova perspektiva ale jiná. Doslova: *abychom byli ryzí, bezúhonní a plní ovoce spravedlnosti, která roste k slávě a chvále Boží*. Ryzost a bezúhonnost souvisí s charakterem. Kde vidíte, že byste měli udržet rovný charakter? S čím v souvislosti s rovným charakterem zápasíte?
2. Jak byste vůbec charakter definovali – viz. kázání a jak ovlivňuje to, že volíme, na čem záleží? Co je správné?
3. Jak se projevuje život, který je veden „k chvále Boží“? Jak to aplikovat v práci? Ve výchově? V manželství?
4. Pavel ukazuje, jak pevného charakteru a rozpoznání na čem záleží dosáhnout. Dává to do kontextu lásky, vnímavosti a hlubokého poznání. Proč jsou láska a vnímavost tak důležité a jak je praktikovat? Jak vytvářet okolo sebe prostředí lásky a přijetí?
5. Pavel svůj list psal ve vězení. Ani to mu ale neobránilo v tom, aby tento čas nepovažoval za zbytečný. Proč a jak to aplikovat do našich životů, kde se i nám též ne vše daří podle našich představ?
6. Na čem ti v roce, který je před tebou záleží?
7. Jakou 1 – 3 myšlenky si odnášíš a je něco, co bys i vlivem tohoto setkání chtěl změnit?

Kázání

První kapitola listu Filipským má 30 veršů a jen čtyři nich, konkrétně 7, 12 – 14 popisují Pavlovu nesnadnou situaci, tedy že je ve vězení. Mnohem více je z tohoto textu znát vztah Pavla a Filipských, kdy Pavel velmi expresivně popisuje, jak touží po setkání s nimi. Možná, že kdybych podobný dopis psal já nebo někdo z nás, pak by to bylo obráceně - 26 veršů o tom, jak trpíme a zbylé čtyři by se týkali příjemců našeho dopisu. Můžeme namítnout, že to byl Pavel, ale jisté principy zde vidíme. Minimálně nenechat se pohltit sami sebou.

Jedním z klíčových veršů první kapitoly, na který bych se chtěl v tomto kázání zaměřit je prosba, aby Filipští rozpoznali, na čem záleží. *V řečtině doslova abyste se pevně drželi toho, co je dobré.* Tuto touhu máme všichni, není na ní nic křesťanského. Proč? Protože pokud víme, co je dobré nebo na čem záleží, máme lepší možnost se správně rozhodovat a tím si vylepšit život. Mnoho knížek, které jsou o sebezdokonalování slibují, že nám ukáží, na čem v životě skutečně záleží. Dám pár příkladů. Pokud chceme mít šťastné manželství, pak to, na čem skutečně záleží není majetek, ale láska a věrnost. Pokud chceme dobře vychovat děti, pak to, na čem skutečně záleží, není, aby vystudovali co nejlepší školy, ale abychom jim pomohli vybudovat dobré návyky a nastavili dobré hodnoty. Pokud chcete najít dobrou práci, pak nejdůležitější není plat, ale pracovní kolektiv a prostředí. Pokud najímáte nové zaměstnance, pak jediným a hlavním kritériem nemají být dovednosti, ale ochota se učit nové věci. Když hledáš partnera, nedej na první zdání, ale sleduj jeho charakter, hodnoty, víru, protože to bude v manželství nosné. Jinými slovy nedejme jen na první zdání, dojem, na okolí, na to, na co dívají všichni, ale dívejme se pod povrch věcí, protože tam někde se skrývá, na čem skutečně záleží. Nebo ještě jinak řečeno – jsou oblasti, na kterých záleží a pak na kterých skutečně záleží. A ty, na kterých skutečně záleží se obyčejně skrývají. Zároveň záměrně volím slovo „skrývá“. Často to totiž nepoznáme hned na první dojem a stojí to určité úsilí je objevit.

Když se někdy ohlédneme v životě zpět, tak si můžeme říci, žil jsem hektický život, hodně jsem toho dokázal, stihnul, viděl, ale nebylo to úplně na čem skutečně záleželo. Kdybych to byl tenkrát věděl, kdybych poslouchal rady, leccos jsem si mohl odpustit nebo bych dělat jinak. Jenže jsem to buď nevěděl, nebo se tím, co jsem věděl, neřídil. Skoro vždy je ale touha s tím poznat na čem záleží spojena s myšlenkou, že pokud to poznáme, budeme mít větší šanci dělat dobrá rozhodnutí nebo nedělat rozhodnutí špatná. Pokud to dokážeme, zkvalitníme sobě a svým blízkým život. O to přece v životě běží ne? Žít šťastným životem. Na tom jistě není nic špatného. Dobře to vystihl S. Jobs, který napsal: *„Nemám zájem být nejbohatším člověkem na hřbitově... Chci v noci usínat s tím, že jsem udělal něco báječného... Na tom mi záleží.“* Jobs by na otázku na čem v životě záleží odpověděl – udělat něco báječného. Jenže co to je? A skutečně jde o to dělat báječné věci?

Jenže Pavel zcela proti běžnému uvažování nastavuje jinou perspektivu. Máme rozpoznat na čem záleží, nikoliv proto, abychom si zkvalitnili život, *ale abychom byli ryzí, bezúhonní a plní ovoce spravedlnosti, která roste k slávě a chvále Boží.* Příkladem je on sám, protože je ve vězení. Celý svůj život od chvíle, kdy uvěřil v Krista usiloval poznat na čem záleží, když to poznal, podřídil tomu svůj život, aby nakonec nespravedlivě skončil ve vězení. Mohli bychom si tedy položit otázku – tak na tomhle záleží? Jaký to všechno Pavle mělo smysl? Možná bychom zareagovali to je sice hezké poznat na čem záleží, ale co si z toho měl ty? A co z toho budu mít já?

Čteme, že jedním z výsledků nebo důvodů rozpoznání na čem záleží je ryzost, bezúhonnost a pak oslava Boha. Ryzost a bezúhonnost se týká charakteru. Chci rozpoznat na čem záleží, abych měl pevný charakter. Proč? Protože ten se pak stává východiskem či základem pro další rozhodování. Pokud je pokřivený, všechna moje rozhodnutí tím budou ovlivněna. Pokud je slovy Pavla ryzí, pak opět – všechna moje rozhodnutí tím budou ovlivněna. Když Pavel psal mladému Timoteovi požadavky na vedoucí a na služebníky (1 Tim 3: 2 a 2 Tim 2: 24), pak většina vlastností se týká charakteru a jen jedna dovedností (schopnost učit). Tato disproporce jasně ukazuje, jak moc na charakteru záleží. Když sledujeme pády velkých lídrů, pak ty se nikdy netýkali toho, že by špatně vyučovali, kázali,

nedokázali stanovit vizi atd. Naopak, v tomto vynikali. Jejich pády se týkali výhradně charakteru. Dobrý charakter nezaručuje, že budeme úspěšní v životě, můžeme si být ale jistí, že nás špatný charakter dříve či později vykolejí osobně i profesionálně. A. Stanley definuje charakter jako „vůli dělat to co je správné navzdory tomu, že je to těžké.“ Díky pevnému charakteru děláme to, co je správné, co se líbí Bohu prostě protože je to správné – nezávisle na ceně, kterou musíme platit. Charakter dobře vystihuje i původ tohoto slova, které je odvozeno z řečtiny a znamená rytina, vryp, v přeneseném slova smyslu pak vyjadřuje trvalý a výrazný znak či útvar. Přeneseme-li tento význam na člověka, pak charakter znamená chování a postoje, které se nezmění ani v těžkých a nepříjemných situacích. Má-li někdo pevný charakter, pak si můžeme být jistí, že nebude lhát, podvádět nebo něco předstírat i když by mu to ulehčilo život. Jisté vlastnosti jsou do něj v původním slova smyslu „vryty“, proto takový člověk jedná správně nezávisle na okolnostech. Zároveň tento postoj a chování vede slovy našeho textu k slávě a chvále Boží k tomu, že lidé skrze nás vidí Krista.

Jenže jak toho dosáhnout? První, za co se Pavel modlí je láska. Řečtina má pro lásku několik výrazů, zde je slovo agapé. Je to nesobecká láska bez podmínek, která dává, aniž něco očekává zpět. Je to láska, kterou nám ukázal Kristus. O jaký druh lásky jde jsem si uvědomil, když jsem měl s někým neshody nebo když jsem pozoroval neshody jiných. V pondělí mi přistálo na FB upozornění na článek, který někdo napsal o někom jiném. Vše v článku byla pravda, nic se nedalo z hlediska správnosti vytknout, ale bylo to zraňující. Chyběla tam nejen láska, ale i respekt. Ten článek jsem ani nedočel. Stejně jsem zažil, když jsem si s někým nerozuměl. Pokud jsme se měli rádi, dávali jsme si pozor jak to či ono komunikujeme nejen o čem komunikujeme.

Pokud není láska jistým regulativem, hrozí, že se lidé vzájemně zraní, že si nebudou vzájemně naslouchat a že v konečném důsledku nepoznají, na čem záleží, protože se pouze překřikují.

S láskou pak je spojeno poznání a hluboká vnímavost. Jde o to, že co milujeme, to chceme i poznat nebo koho milujeme, toho chceme i poznat. To platí jak o věcech, tak o lidech. Zároveň je zde hluboká vnímavost, jinde čteme citlivost. Je to snaha vidět svět očima druhých, pochopit, naslouchat. Možná to znamená i méně se soustředit na sebe a více na druhé a na Krista. Všechny vlastnosti, které jsem jmenoval, tedy láska, poznání a hluboká vnímavost se mohou týkat jak vzájemných vztahů, tak vztahu s Ježíšem. Všechny pak vedou k rozpoznání na čem záleží, což pak vede k proměně charakteru.

Tedy je zde určitá posloupnost. V prostředí lásky a s ní související citlivosti a vnímavosti člověk poznává, na čem záleží a toto poznání ho vede k proměně charakteru, což v konečném důsledku vede k oslavě Pána Boha.

Proč je tak důležité, aby to, jak žijeme vedlo k oslavě Pána Boha? Jak již bylo řečeno, tento list je psán z vězení. V současné mluvě bychom řekli, že Pavel byl odsouzen k odnětí svobody na x měsíců nebo let. Nic kriminálního neudělal, nikomu neublížil a přesto dopadl jak dopadl. To nedává smysl. X promarněných měsíců. Jenže Pavel se takto na svůj život nedívá. Ať se ocitl kdekoliv a v jakékoliv situaci, hledal, jak tam kde je žít pro Krista a s Kristem. A pokud se mu to povedlo, pak jeho život měl smysl, byť z vnějšího hlediska nebyl vždy úspěšný, protože být ve vězení úspěchem není. To neznamená, že musíme evangelizovat, ale že máme dávat svůj život, svoje rozhodnutí do Božího světla, klást si otázku co Pane chceš, abych konal, jak si mě chceš použít, dej mi poznat, na čem záleží, abych byl ryzí a mohl tě následovat.

Filipským 2

David Novák

Videozáznam

[Na čem skutečně záleží? | David Novák](#)

Otázky do skupinek

1. Znamé úsloví, které údajně pochází už od svatého Augustina (což nejspíš není pravda), dává návod na to, jak zachovat jednotu v různosti. To pravidlo zní: Ve věcech podstatných shoda, v ostatním svoboda, ve všem láska. Co byste řekli, že jsou věci podstatné, na kterých v církvi musí panovat shoda? Co jsou ty ostatní věci?
2. Jak uplatnit lásku, když spolu nesouhlasíme?
3. Zažili jste někdy ve sboru velký spor nebo rozdělení. V čem spočívalo? Byly to věci podstatné?
4. Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Ježíši Kristu? Co tím Pavel myslí?
5. V kázání zaznívalo, že jednota může existovat jen mezi těmi, kteří jsou v Duchu. Tedy mezi těmi, kteří se nechají vést (nebo aspoň po tom touží) a proměňovat Duchem svatým. Jak přistupovat k těm, o nichž jsem si jist, že se Duchem svatým neřídí? UMíme uctivě a s láskou nesouhlasit?
6. Jak povzbudit nebo napomenout druhého člověka, který nejde správným směrem, aby jej to nenutilo do obranného postoje? Máte sklon spíš mu to vytmavit nebo mu raději nic neříct? V kázání zaznělo, že to jak věci říkáme je stejně důležité jako to co říkáme. Vodítkem může být: Ga 6,1 Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehli pokušení. Pro vedoucího skupinky: Všimni si, že v tom textu jde o provinění (nejde o jiný názor nebo o jednání, které se mi nemusí líbit, ale není hříšné), o vedení Duchem - v duchu mírnosti, a o vlastní pokušení - to znamená, že ani já nejsem imunní vůči hříchu (komunikuji druhému: Stojím vedle tebe, nikoli nad tebou)

Fil 2, 1-8

1 Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: **2** dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, **3** v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; **4** každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. **5** Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: **6** Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, **7** nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka **8** se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.

„bud'te stejné mysli, mějte stejnou lásku, bud'te jedné duše, jednoho smýšlení ... Dnes budeme mluvit o jednotě. Jednota církve - ať už se jedná o místní církev nebo o církev v obecném smyslu, je velké téma řady biblických textů. Pavel o ní nepíše pouze zde, ale i v jiných listech. A nemluví o ní jen apoštol Pavel. I sám Ježíš se těsně před svou smrtí modlí, aby ti, kteří uvěří, byli jedno...

Má-li být církev funkčním společenstvím, má-li být zdravým organismem, má-li plnit úkol svěřený samotným Kristem a pokračovat v jeho díle evangelia, pak musí také evangelium žít a to znamená, že žije v jednotě.

Pavel měl ke sboru ve Filipis zvlášť vroucí a blízký vztah. Sbor založil, nějakou dobu tam pobýval. Lidi znal osobně, někteří se obrátili při jeho službě, něco s nimi prožil, měl je rád a záleželo mu na nich. Proto ta jeho výzva je tak osobní: Dověřte mou radost a bud'te jednotní.

Tak si představuju, jak sedí ve vězení, neví co s ním bude, nemůže si být úplně jist tím, že přežije, a tak naléhavě vyzývá k tomu, co vidí jako nesmírně důležité - aby křesťané byli jednotní...

Ale tady je na místě ptát se: Je to vůbec možné? Já jsem tuto otázku dal i do názvu kázání: „Jde to vůbec?“ Je to možné, aby církev byla jednotná? Víme, o všech těch rozděleních v církvi z dávné i nedávné minulosti. A bolestně prožíváme rozdělení ve sborech, která se dějí v současnosti. Je to vůbec možné, abychom byli jednotní? Není to jen takové Pavlovo naivní přání?

....Pamatuji si každoročně opakující se situaci, když naše děti byly ještě malé. Vždy, když se blížily Vánoce, přišli za mnou s otázkou: „Tatí, co chceš k vánocům?“. Čekaly přání typu: „Namalujte mi obrázek“ nebo něco takového... No a já jsem jim v takové své naivní upřímnosti říkával: „Co chci? Co opravdu chci? Abyste se nehádali a byli na sebe byli hodní.“

...Tím jsem jim samozřejmě moc nepomohl. Těžko něco takového mohly zabalit pod stromeček. Navíc to pro ně bylo něco naprosto nedosažitelného. Takže jsem nakonec vždycky pod stromečkem našel nějaký ten obrázek nebo drobný dáreček, zatímco konflikty mezi nimi jsme s Ellen museli řešit a přetrpět až do jejich dospělosti.

Mimochodem, konflikty mezi nimi už dávno ustaly a je moc příjemné vidět, mají se rádi. To jen takové povzbuzení pro vás, kteří máte doma hádající se potomky. Vydržte a neztrácejte naději...

Ale vracím se k té otázce: Je možné, aby církev byla jednotná? Není také to Pavlovo očekávání nerealistické a vlastně i nemoudré jako to mé přání? No, záleží na tom, co si pod tou jednotou představujeme, ale o tom později.

Je třeba si uvědomovat, že je zde řada skutečností, které mají potenciál církev rozdělovat. Napadla mne jich spousta, vybral jsem tři.

To první, co chci zmínit je existence ďábla a jeho dílo. On je nepřítel Boží

a je i nepřítel lidských duší. Je to lhář a pomlouvač, jehož taktikou od pradávna je lidi rozeštvávat, rozdmýchávat sváry, neporozumění a vzbuzovat nenávisť. Mysleme na to, když nás třeba někdo naštvě. Největší radost z narušeného vztahu má nepřítel...

Tou druhou skutečností je diverzita - odlišnosti. Podíváme-li se na náš sbor, můžeme říct, že jsme směsicí lidí různého věku, různých povah, různých povolání, různých zájmů a společenského postavení. Máme často rozdílné životní zkušenosti. Máme také často velice rozdílné názory a politická přesvědčení. Kdybychom nebyli křesťany, asi bychom se někteří ani nepotkali, protože zkrátka často nemáme mnoho společného. Jsme nesourodou směsicí lidí. Je to dobře, že taková církev je? Já myslím, že ano, ale tato diverzita má velký potenciál nás rozdělovat. Platilo to už v první církvi a o to více to platí v dnešní velice zmatené vyhraněné době...

Sobectví a pýcha rozdělují

... Je zde ale ještě jedna věc, která má asi největší sílu ničit naši jednotu. Víte co to je? Jsme to my sami. Respektive naše srdce. Konkrétně má a tvá pýcha, mé a tvé sobectví, a mé a tvé zaměření na sebe...

Naše neproměnná srdce, naše neproměnná "já", jsou spolehlivými nepřáteli jednoty v církvi. A na to apoštol myslí, když píše: „v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností“. Naše ctižádost a ješitnost nás nutí prosazovat se na úkor druhých. A to je spolehlivá cesta k ničení jednoty v církvi, protože se buď to budeme hádat a nebo zvítězí ten, kdo bude nejtvrďší a nejdůmyslnější v prosazování vlastní vůle. Pak jakási jednotu může nastat, ale bude to spíš sektářská nebo totalitní jednotu.

Je možné mít pravou jednotu? Máme jí k dispozici

Vracím se k té otázce: Je to vůbec možné, abychom žili v jednotě?

Odpověď je ANO. Ano, možné to je. Nikdy nebudeme v ideální situaci, stále jsme na cestě, ale možné to je. A jedním dechem chci zdůraznit, že jednotu máme - že tady je. A je k dispozici všem křesťanům.

Její základem totiž není naše větší či menší snažení, ale je to Boží dar.

Je to Bůh, kdo dává jednotu. Jednota je nám dána. Ona tady je. Proto se Pavel při tom naléhání dovolává je-li jaké společenství Ducha... Jednotu mezi námi totiž způsobuje Duch svatý a jejím základem je Ježíš.

Ti kteří patří Kristu a žijí z Ducha svatého - ti jsou Duchem svatým sjednocováni - to nejde jinak. Tedy pokud se Duchem svatým nechají vést.

Trochu mi to přijde, že je to s námi jako s vínem. Víme, že existují různé odrůdy vína, které sami o sobě mají nějakou chuť - někdy lepší někdy horší... Ale když se tyto různé odrůdy s uměním a láskou smíchají, tak společně vytvoří cuvée (kyvé), které má krásnou, harmonickou chuť.

No a církev je jako vinice, o kterou se stará skvělý vinař, který z toho nesourodého celku, kde se objevuje i leccos nahnílého, chce udělat to nejlahodnější víno. To je jeho vůle. Jednotu tedy dostáváme jako dar, ale narozdíl od toho vína, kde ty samotné hrozny nemohou dělat nic, my pro tu harmonickou chuť církve něco dělat můžeme a dokonce musíme.

A teď co. Co mohu já udělat pro jednotu církve? Mluvíme-li o církvi jako o společenství Ducha svatého, tedy společenství těch, kteří jsou Kristovi, pak to první, na co se každý musíme ptát je toto: "Jsem skutečně v Kristu?" Žiju život s Ním? Žije on ve mě?Možná to zní fádně. Přijde vám to jako jasná věc? Jistě! Jsem přece křesťan, tak žiju s Bohem... Jenže ono to tak jasné není. A nebylo to tak jasné ani v první církvi. Kdyby ano, pak by Pavel nemusel Korintským psát: Vy patříte světu. A Galatským: Jsme-li živi Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehleďte prázdnu slávu, nebudte k sobě vyzývaví, nezávidte si... To, že jsi křesťan ještě neznamena, že jsi na Krista napojený, že se necháváš vést Duchem svatým.

A pokud nám toto úzké spojení s Kristem chybí, pak se z nás snadno mohou stát buďto bezduší aktivisti v církvi, nebo lhostejní chodiči do sboru, anebo křesťanští ideologové, kteří mají ve všem jasno, kteří vlastní pravdu, kteří ostatní nutí k tomu, aby se této pravdě podvolili...

Proto je na místě ptát se: Žije ve mě Kristus? Mám s ním úzké společenství? A ne někdy v minulosti, když jsem se obrátil, ale teď? A každý den? Nemůžu žít s druhými v jednotě Ducha, pokud se Duchem nenechám vést. To zkrátka nejde. Ale pokud jsem a zůstávám v Kristu, pak stojím spolu s druhými na pevném základu.

Jsem v Kristu? Žiju s ním? Žije Kristus ve mě? Jak takové zůstávání v Kristu vypadá konkrétně? No, začíná každodenním setkáváním s Kristem v modlitbě, kdy s ním mluvím o všem, co se mi zdařilo i o všem, co jsem pokazil, a někdy totálně, a také o svém strachu a obavách, o svých přáních, o pochybnostech. Kdy mu děkuju a chválím jej za to jaký je a přimlouvám se za sebe i za ostatní lidi...

Při těchto každodenních setkáváním s Bohem se na Krista napojujeme. Bůh nás pak nejen vede a my se učíme rozumět jeho vedení, ale také nás proměňuje - formuje. A to je nesmírně důležité. Proměňuje nás v tom, že nás vede od pokřivené sebelásky vede k přijetí sebe samého, a k nesobecké lásce k druhým. Žít sobecky, za každou cenu prosadit svou, nebo přemýšlet jen o tom, jaký zisk budu z toho či onoho mít. Snažit se vždy něco urvat pro sebe - to je život, který sice může něco přinést - myslím vliv, peníze, slávu a úspěch - ale nakonec se ukáže jako život prázdny a marný. Je to život mimo Krista, a to platí i kdybychom mluvili jako kněz a znali bibli nazpaměť...

Takže v každodenní modlitbě, nás Boží Duch proměňuje. Stále méně prostoru v nás má naše pýcha, sobectví, sebestřednost a pokřivená sebeláska, která se projevuje ctižádostí a ješitností, a stále více nás Duch vede k tomu, co slouží druhým. To má Pavel na mysli, když píše: v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.

To je život z Ducha svatého, postavený na Kristu. Ti, kteří takto žijí spolu mohou užívat ten dar jednoty v Kristu. Neznamena to, že tito lidé budou mít na všechno stejný názor. V tom

jednotu nehledejme. Ale mají jedno smýšlení. Smýšlení, které je charakteristické tím, že nehledá svůj prospěch.

A Pavel dává za příklad samotného Ježíše, když říká: Nechtě je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.

Ježíš je tím nejlepším příkladem života v Duchu svatém, života, který je požehnáním pro druhé a oslavou Boha. A k takovému životu jsme Bohem povoláni.

Budu končit. Usilujme o jednotu v církvi, ale pamatujme přitom, že nikdy v církvi nebude nic ideální. Vždycky se budeme potýkat s nedokonalostí. Je to proto, že Boží království sice už je mezi námi, ale ještě ne v plnosti. To je ono známé: „Už... a ještě ne“. Jsme Boží děti, žijeme nový život, ale stále ještě bojujeme s naším hříchem a sobectvím. Máme nějaké poznání Boží vůle a Pravdy, ale ještě ne plné.

A proto se v té rajske hudbě, kterou chceme v církvi slyšet, ozývají ty falešné tóny. Vždycky bude něco skřípat, ale máme na čem stavět. Můžeme stavět na Kristu, máme Ducha svého. Tak se jím nechme formovat. Učme se pokoře a velikorysosti, i když nám v církvi nebo na druhých lidech něco nevoní. Pamatujme, že láskyplné vztahy jsou důležitější než jednotu v názorech. Bůh od nás nečeká stejnost, ale jednotu. To samozřejmě neznamená, že máme držet pusy a krok. Budme otevření, ale krotíme přitom svůj jazyk. Pavel Efezským píše: Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost.

Špatné slovo - to nejsou jen lži. V originálním jazyce je napsáno shnilé slovo - tedy slovo, které rozkládá. A shnilým slovem může být třeba to, že zbytečně moc mluvím o druhých v jejich nepřítomnosti. Nebo něco řeknu na nesprávném místě nebo v nesprávný správný čas.

Nebo to řeknu způsobem, který ubližuje. Nejde jen o to říkat pravdu - nebo to, o čem se domnívám, že je pravda. Milost, o níž Pavel mluví, přinesou jen slova, kde je pravda spojená s láskou. Syrová pravda bez lásky vůbec nemusí být pravdou - ale shnilým slovem. A samozřejmě láska bez pravdivosti není skutečnou láskou. JAK NĚCO ŘÍKÁM je stejně důležité jako to CO ŘÍKÁM. Už v knize Přísloví čteme: Vlídna odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu. (Přísloví 15:1)

A úplně to poslední. Ježíš říká: Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar. (Matouš 5:23-24)

Co tím Ježíš říká? Že pro smíření, pro pokoj a jednotu, máme udělat první krok. Všimněte si, že nemluví o tom, kde je pravda. Prostě nezáleží na tom, zda jsi měl pravdu ty nebo ten druhý. Nečekej! Jdi zachránit a vyřešit vztah. Dej tomu dokonce přednost před projevem zbožnosti. Víte, to je hrozná faleš být zbožný a přitom netoužit po smíření a pokoji. Tak máme o čem přemýšlet a za co se modlit. Zůstaneme nyní v tiché modlitbě. Modleme se prosím za jednotu sboru a církve obecně, a modleme se za své srdce, aby nebyla plná vlastní ješitnosti a tížadosti, anebo závisti, zášti a zklamání, ale plná Krista.

Filipským 3

David Košťák

Videozáznam

[Běh s větrem o závod | David Košťák](#)

Otázky do skupinek

1. Pavel dává v listu postupně 3 vzory, příklady lidí, kteří žijí dle Kristova vzoru a jsou hodni následování (Timotea, Epafrodita a sebe). Kdo inspiruje ve víře vás? Kdo je váš vzor a čem?
2. V čem máte tendenci dbát na svoji pověst, dobré jméno? Kdy chcete „být někdo“, zapůsobit na druhé?
3. V čem vnímáte, že byste se potřebovali více podobat Kristu? V jaké oblasti se potřebujete ještě proměnit?
4. Když Ježíš myl svým učedníkům nohy, tak na sebe vzal otrockou práci, kterou nikdo nechtěl dělat. Jaké práci u vás doma/ve vašem okolí/zaměstnání, se všichni vyhýbají? Jaké máš příležitosti pomyslně umýt nohy druhým?

Kázání

Text kázání:

V prvním díle naší série kázání jsme si kladli otázku na čem vlastně záleží? A viděli jsme, že záleží na charakteru. Charakteru, který se nejlépe buduje v prostředí lásky, ale který není cílem sám o sobě, nýbrž má sloužit ke slávě boží.

Ve druhém díle naší série jsme si kladli otázku, zdali je vůbec možná jednota? Jednota neznamená, že všichni mají stejné názory nýbrž že se sledují stejný cíl. A taková jednota, jako dar ducha svatého, možná je. Ale za podmínky že jsme připraveni dělat první kroky na cestě ke smíření – nečekat jen na druhou stranu.

Dnes 3kap listu Filipským – silná osobní Pavlova výzva. Nebudeme číst, ale povzbuzují vás, abyste sledovali. Raději, než abych vám říkal já, o co šlo, nechám promluvit samotného autora.

Pavel:

Moji milování bratři a sestry – napodobujte mne. Společně následujte mého příkladu. Vždyť je spousta tech, kteří spoléhají na špatné věci. Chtějí být někdo, hromadí si zásluhy, hledají, jak by mohli o něco lépe zapůsobit a zanechat lepší dojem. Ale to ke Kristu nevede, to je slepá cesta.

Já to vím moc dobře, já jsem totiž byl někdo.

Jsem z rodu Benjamin – z mého rodu pocházel první židovský král, po němž jsem měl i své jméno. A náš rod také zůstal věrný králi, když za Rechabeama došlo k občanské válce. My jsme nikdy nechodili do Bet-elu a Danu uctívat modli.

Jako Izraelita jsem byl obřezán osmého dne, od dětství jsem četl hebrejsky a znal Písma.

Rozhodl jsem se být nejméně Izraelita. Takový, který nepřistupuje na kompromisy doby. Který nechodí cestami svévolníků, ale který má před sebou zákon ve dne i v noci. Vyhledal jsem ty nejhrošlivější v Jeruzalému, a k nim jsem se připojil. Sedával jsem u novou Gamalielových. Pokud jde o zákon, nešlo mi nic vyčíst. A byl jsem na to patřičně hrdý. Byl jsem někdo. Mladý Saul, ten to někde dotáhne. Nejlepší své generace. Když se objevili ti křesťané, byl jsem pobouřen. Slyš Jisraeli! Hospodin, Bůh náš, Hospodin jeden jest. Kdo z Židů se opovážuje takové modloslužby. Rozhodl jsem se být ten, kdo s nimi zamete. Pátral jsem po nich v Jeruzalémě a když se rozutekli, byl jsem tam horlivý, že jsem se za nimi vydal do okolí, do Damašku.

A tam, na cestě se mi zjevil náš Pan, Ježíš Kristus. (ticho)

Mladý Saul, horlivý Saul. Byl jsem někdo.

Byl jsem úplně slepý.

Všechno to, na čem jsem si tak zakládal, mé vzdělání, má rozhodnost, má tvrdá morálka, má snaha být nejlepší – jen hnůj. Šel jsem úplně špatnou cestou.

Vždyť jsem pronásledoval syna Božího.

Rozhodl jsem se tak Krista poznat. Ale poznat ho celého, se vším, včetně jeho utrpení a jeho smrti.

Chci se připodobnit se Kristu v jeho smrti – abych spolu s ním byl vzkříšen do Boží slávy.

Co? Vy nevíte, co znamená Připodobnit se Kristu v jeho smrti?

Copak jste nečetli, co jsem vám psal? Kde to je...

“Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.” (Filipským 2:5-11, CEP)

Nic nedělejte z nějakého soupeření či domýšlivosti, ale mějte pokoru a považujte jeden druhého za přednějšího.

O to usiluji. Nezakládat si na tom, kdo jsem ale raději se všeho vzdát v pokoře a poslušnosti.

Už nechci být někdo. Raději chci být nikdo, abych v Kristu získal všechno.

Ještě nepřišlo vzkříšení, ještě jsem nebyl proměněn cele do Kristovy podoby, ale usiluji o to se mu přiblížit. Zkoumám, kde mi ještě chybí jeho myšlení, jeho pokora, jeho láska. Kde nejsem ochoten se pro druhé obětovat, kde nevycházím vstříc, kde moje představa je přednější dobrou druhého.

Bratři, vybízím vás, žijte podle mého příkladu. Ale nejen jen jednotlivě, ale všichni spolu. Podporujte se, povzbuzujte se a napodobujte mne a všechny ty, kdo mají Kristovo myšlení.

Muži – pamatuje, že Kristus sám sebe dal za církev. Jakto, že vy nehledíte na trápení a starosti svých žen?

A ženy, jak můžete na své muže nadávat a pomlouvat? Tak nevypadá Kristova pokora.

A vy mládeži, jakto že stále berete poslušnost a péči a nazpět nedáváte. Neznáte Ducha Kristova? Kristus přišel ne aby bral, ale aby dal.

Všichni tak následuje Kristův příklad. On myl svým apoštolům nohy – proč vy se vyhýbáte špinavé práci a čekáte, až ji udělá ten druhý? Kéž byste raději hledali to, čeho se druhý štítí, a pro Krista a z lásky to bez reptání dělali.

Mnozí tak nežijí a je tak jednoduché se přizpůsobit tomuto světu.

Mnozí myslí jenom na dočasné věci.

Jejich myšlení konci u toho se dobře najíst, užít si život, a zanechat po sobě zajištěné děti.

Jiní se snaží zalíbit Římu více než Kristu.

Vy se však máte proměňovat obnovou své mysli.

Nemyslete na pozemské věci.

Raději zvažujte, čeho se můžete vzdát pro Krista.

Nečekejte jen – hledejte, kde vám chybí podoba Kristova. Kde můžete vzít na sebe Kristův kříž. Kde se můžete ponížít, ztratit kus sebe a svého postavení a získat kus Krista.

Nebuďte pasivní. Je to běh, běžte tak, abyste tu odměnu získali, cíl je na dohled.

Kristus se pro nás všeho vzdal, vzal na sebe podobu služebníka. A ja vím: nemusím už být někdo, něčeho dosáhnout. Raději budu nikdo, ale zato podoben Kristu. Jeho království už přichází, už je tu. A my mu můžeme běžet naproti – běžet s větrem o závod. Kéž vám náš Pan Ježíš Kristus dá sílu do běhu. A našemu Bohu a otci buď sláva navěky věku! Amen.

Filipským 4

Martin Běle

Videozáznam

Přítomná vůně | Martin Běle

Otázky do skupinek

1. Pavel mluví o tom, že dovede mít hojnost i nouzi. Jak jsme na tom my?
2. V kázání zaznělo, že náš život nemá být rozdělený na ten duchovní a pak ten všední. Jak jste na tom? Jak čelíte tomuto nebezpečí vést tento „dvojitý“ život?
3. Projevuje se vaše zbožnost tím, že dáváte, že sloužíte nebo se jinak obětujete, anebo zůstává spíš v niterné rovině? Nejde o to se nějak chlubit nebo naopak se nějak hájit
4. Setkali jste se někdy v církvi nebo i jinde s manipulativním tlakem, abyste finančně na něco přispěli? Proč Pavel v 2.Kor zdůrazňuje: *Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť, radostného dárce miluje Bůh.* 2K 9,7

Kázání

10 *Velmi jsem se v Pánu zaradoval, že již zase rozkvetla vaše péče o mne. Víím, vždycky jste na to mysleli, jen jste neměli příležitost.* **11** *Ne že bych si naříkal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám.* **12** *Dovedu trpět nouzí, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek.* **13** *Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.* **14** *Avšak učinili jste dobře, když jste mi pomohli v mých těžkostech.* **15** *I vy to víte, Filipští, že v počátcích evangelia, když jsem vyšel z Makedonie, ani jedna církev se nepodílela se mnou v příjmech a vydáních, jen vy sami;* **16** *vždyť i do Tesaloniky víc než jednou jste mi poslali na mé potřeby.* **17** *Ne že by mi šlo o dary; jde mi o to, aby rostl zisk, který se připisuje k vašemu dobru.* **18** *Dostal jsem tedy všecko a mám hojnost; jsem plně opatřen, když jsem přijal od Epafrodita dary, které jste mi poslali – jsou vůní příjemnou, obětí vhodnou, Bohu milou.* **19** *Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.* **20** *Našemu Bohu a Otcí sláva na věky věků. Amen.*

Dary Filipských, kterými Pavla podpořili při misijní službě a nyní ve vězení, jsou obětí a navíc obětí, která Bohu voní a je Bohu milá. Ne každá oběť je Bohu milá. Ne každá Bohu voní. O tom za chvíli.

Dnes tedy budeme hovořit o oběti a obětech. Při obětování člověk něco dává, něčeho se vzdává, možná něco strpí, ve prospěch nějakého vyššího cíle.

Oběť - oběti jsou fenomén, který se od nepaměti vyskytuje v souvislosti s uctíváním Boha nebo božstva. A není výsadou pouze té takzvané židovsko-křesťanské společnosti. Oběti přinášely a někde dosud přinášejí lidé všech možných kultur po celém světě. A často to byly šílené oběti. Obětovala se nejen úroda nebo zvířata, ale i lidé a děti... Nejinak tomu bylo v oblasti blízkého východu, tedy z oblasti, kde můžeme najít Izrael i první křesťany... Tyto pohanské oběti byly spíše magickými obřady, které měly donutit, zmanipulovat vyšší síly k tomu, aby je chránily, aby jim daly úrodu a plodnost, vítězství nad nepřáteli apod... V Izraeli to ovšem mělo být jinak. Oběti měly být viditelným znamením vztahu Božího lidu s

Hospodinem. Souvisely s posvěcením, očištěním, pokáním, vděčností za smířením s Bohem. A aby Izraelci neupadali v pokušení, připodobnit oběti těm okolním národům, což víme, že se dělo, přikázal Hospodin skrze Mojžíše jaké oběti mají přinášet, a jakým způsobem to mají dělat, aby to byly oběti jemu milé. Aby byly onou libou vůní pro Hospodina. Tak to doslova čteme v prvních osmi kapitolách 3. knihy Mojžíšovy. (To jsou ty texty, které obvykle při čtení Bible přeskakujeme.)

Většina těchto obětí měla co do činění s hříchem člověka. Člověk obětoval Hospodinu, a ta oběť přinesla smíření s Bohem a posvěcení... Popravdě, nejsem si ale jist, zda Bůh tyto oběti potřeboval, aby se na svůj lid nezlobil a nepotrestal jej. Spíš se zdá, a odborníci na SZ o tom v tomto smyslu hovoří, že byly takovým názorným Božím vyučováním o tom, že hřích, i když se může tvářit jako něco krásného nebo prospěšného, je zlem a důsledky hříchu jsou smrt. To si ti Izraelci měli uvědomit a nějak to zakusit, vždy když kněží přiváděli zvířata, která pak musela zástupně zemřít... Vedli tam to zvířátko, dotýkali se jeho srsti, slyšeli cítili jeho dech, cítili v něm ten život a bezbrannost a jistě i strach, a pokud neměli srdce z kamene, museli si uvědomit, "Můj hřích není jen tak, má bolestné a fatální důsledky. Ale protože je mi to líto a toužím po společenství s Hospodinem, přináším svůj dar Bohu. Hospodin slíbil, že mi dá milost, proto toto nevinné stvoření umře místo mně - a já nemusím ten důsledek svého hříchu nést..."

Byla to tedy taková Boží pedagogika, kterou Hospodin svůj lid vyučoval a formoval. Zároveň, jak víme z Nového zákona, byly tyto oběti jakýmsi předznamenáním té oběti dokonalé, oběti, kterou přinesl Kristus.

Jenže, tyto oběti, které tedy měly v podstatě symbolický a pedagogický význam, se čas od času s tím významem mýjely. Stávaly se totiž jakousi náboženskou náhražkou skutečně zbožného života. Lidé je přinesli a někdy velice pompézně, aby splnili svou náboženskou povinnost, ale nijak se jich to dál nedotýkalo. Soustředili se víc na ty náboženské úkony než na skutečný život viry. Něco udělali, aby byli s Hospodinem „zadobře“...

O takových obětech samozřejmě nelze říct, že byly libou vůní Hospodinu. Takové oběti Bůh nepřijal.

Tou první obětí, kterou Hospodin nepřijal byla ta oběť Kainova... A co Kain slyší z Hospodinových úst? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro?

A pak poměrně často čteme u proroků, že se Bohu ty oběti nelíbí, protože za nimi není upřímný zbožný život. Vzpomeňme třeba to velice známé místo v začátku Izajáše:

„K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytíl jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů. 12 Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří? 13 Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát. 14 Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet. 15 Když rozprostíráte své dlaně, zakrýváte si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve. 16 Omyjte se, očistěte se, odklidte mi své zlé

skutky z očí, přestaňte páchat zlo. 17 Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.

Bohu se nelíbí velkolepé oběti a projevy zbožnosti, pokud se tato zbožnost nebudou, tak jako Kain, konat dobro. A jak konkrétně? Tak, že budou zachovávat právo, že budou chránit a pomáhat slabým a bezmocným... Horlivé náboženské projevy, obřady a oběti samy nic neznamenají, pokud se zbožnost člověka neprojeví milosrdenstvím. Podobně prorokují i další proroci: Micheáš, Jeremiáš a Amos.

Vidíme zde tedy dvojí oběť. Vnější mohou být stejné. Ale jedna je obětí Bohu libou a druhá je Bohu odporná. Rozdíl je v tom, zda je tato oběť přinášena upřímně, zda je za ní opravdová zbožnost, která se projevuje tím, jak člověk žije, anebo je jen nějakým náboženským úkonem, který si člověk odbyde, aby byl s Bohem zadobře...

....

Zeptám se otázku: Konají židé ještě oběti? Mají Izraelci ještě kněze, kteří spalují ta zvířata nebo obilí? ... Dělají se ještě ty oběti? Kdy v Izraeli oběti skončily? Skončily spolu se zničením Jeruzalémského chrámu v roce 70. Chrám neexistuje, zbyla z něj jen zeď nářku, není tedy kam přinášet oběti. Centrum židovské bohoslužby přesunulo z chrámu do synagog - už nemají kněze ale rabíny...

Ale to je jen jedna stránka věci, ta druhá je skutečnost o níž čteme v Novém zákoně. Ten obětní systém přestal mít význam, a to už o pár desítek let před zničením chrámu. Kdy? Když ukřižovali Ježíše Nazaretského. On, jak už jsem řekl, se stal tou dokonalou obětí za hřích. Všechny ty oběti před ním, ty- které Izraelci přinášeli z víry, byly předznamenáním, možná byly takovým předobrazem té oběti dokonalé. Oběti, kterou přinesl sám Boží Syn. Apoštol Pavel píše Římanům: Římanů 3,25

Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy...

A v Efezským 5.kapitole čteme: ...Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Ježíš přinesl dokonalou - bohu milou oběť. Celý obětní systém starého Izraele už nemá smysl. Došel naplnění v té oběti, kterou na kříži přinesl Ježíš. On se stal cestou k Bohu, On svým dílem zachránil, každého, kdo se k této Kristově oběti hlásí. Ať už to byli kdysi ti Izraelci svými oběťmi, které byly libou vůní Hospodinu, nebo lidé dnes, kteří Kristu uvěřili, a kdo ví komu ještě... Oběti tedy už nejsou třeba, protože Ježíš přinesl tu oběť dokonalou.

A teď pozor. My už sice nemusíme přinášet všechny ty předepsané oběti, ale my sami se tou obětí Bohu máme stát. Pavel Římanům píše: Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. Římanům 12,1

Máme tedy sami sebe přinášet Bohu jako oběť... Popravdě, to nám může znít dost hrozně. Zvláště, když si uvědomíme to utrpení a bolest všech těch obětovaných zvířat, a především hrůzu, kterou musel projít Ježíš. Ale o to utrpení v této chvíli Pavlovi nejde. Jemu jde o to,

abychom nedělali stejnou chybu jako Izrael kdysi. Abychom trochu zjednodušeně řečeno, neměli v neděli pusu plnou zbožných řečí, a pak skutek utek. Jde mu o to, abychom nežili podle hodnot světa kolem nás. Svět se mění, ale jeho hodnoty až tak moc ne. Vítězí v nich různé formy sobectví. My nemáme dvojí život - ten duchovní, který žijeme v neděli ve sboru, na skupinkách nebo když se modlíme, a pak ten život všední. Máme jeden život a naše víra a vztah s Bohem se musí promítat do celého života - ne jen do některých dnů nebo chviliek. Pavlovi jde o to, abychom stejně jako ty přinášené oběti, byli Bohu zasvěceni. Oddělení pro něj a tím se stali Bohu libou vůní.

To že sami sebe budeme přinášet Bohu jako pravou, Bohu milou obět, není žádná hrůza. Naopak - je to radost.... Můžeme to přirovnat k manželství. Tam si snoubenci říkají "Odevzdávám se tobě". A tím odevzdáním se stanou součástí toho druhého.

A o to přesně jde: Jde o to být v Kristu a aby on byl v nás. Proto při SVP říkáme On je v nás a my v Něm. MY zůstáváme v Kristu a On v nás a skrze nás pak působí. Tak se stáváme, jak píše apoštol Pavel v 2Kor ...vůní Kristovou, libou pro Boha, mezi lidmi. A to je náš úkol zde.

A konkrétním, praktickým projevem tohoto vydání se a zůstávání v Kristu je pak i to, co dělali ti Filipští: Byli štědrými dárci a podporovateli apoštola Pavla. A ne jen jednou. Opakovaně mu z lásky sloužili svými dary. Apoštol jim proto vyjadřuje svou radost. A říká: To je libá vůně pro Boha. Povzbuzuje je přitom, jak jsou jejich dary potřebné, ale zároveň jim zdůrazňuje, že na těch darech není závislý. Jsou mu k užitku, a těší ho, že se o něj starají, ale není to to nejhlavnější. To z čeho má Pavel největší radost je jejich srdce. Srdce, které je štědré a obětavé. Jejich zbožnost není formální, není rutinní, není nedělním křesťanstvím, ale propisuje se do celého jejich života a projevuje se štědrostí.

Tak přemýšlím o nás. A musím říct, že mám radost z toho, co na 13ce vidím. Někteří se angažujete v pomoci vězňům a jejich rodinám. Dlouhodobě podporujeme školu v Indii. Když začala válka na Ukrajině, starší hned rozhodli o tom, že je potřeba ukrajincům pomáhat, a když to neděláme přímo, tak posíláme nemalé prostředky tam, kde je třeba. Jednou z forem pomoci byl i ten koncert Pavla Helana a ukrajinsko-českého sboru. Nejen, že jsme na koncertě vybrali peníze, ale starší pak poslali i další. To je Bohu libá vůně. To je křesťanství, kdy lidé nejen mluví, nejen si plní náboženskou povinnost, ale také dávají sami sebe, třeba tím, že otevrou peněženky.

Přátelé, to je radost, ale pozor, abychom se příliš neplácali po zádech, jak jsme dobrými křesťany. Stále totiž jsme na cestě. Nestačí se odevzdat Bohu jednou.

Pavel píše, abychom sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět. Neříká abychom přinesli. Ta obět není jednorázová. Je každodenní. Je to každodenní život s BOhem. Ti snoubenci si při svatbě řeknou ano, ale pak mají před sebou celý život, ve kterém mají naplňovat to, co si při svatbě slíbili. Mají se jeden druhému odevzdávat neustále. A stejné je to s naším vztahem s Bohem, a také s naší štědrostí, která z tohoto vztahu pramení.

Tak nás všechny chci povzbudit k tomu, abychom byli štědrí. Kdo jste si ještě nevytvořili návyk, dávat na Boží dílo, tak vás chci povzbudit. Začněte. Udělejte tu zkušenost se štědrostí. Je to užitečné. Náš sbor nežije ve vzduchoprázdnu. I ve sboru, abychom mohli

existovat, musíme platit faktury... Bez naší štědrosti se neobejdeme. Ale to není to nejhlavnější - to nejhlavnější je naše srdce. Aby bylo štědré.

A budme pozorní i jeden vůči druhému, a budme pozorní i vůči potřebám lidí kolem nás? Situace se neustále mění. Vznikají nové potřeby a příležitosti.

Pavel Filipským píše o tom, že nějaký čas od Filipských dary nedostával. Proč? Neměli příležitost. Ale když příležitost přišla, opět mu pomohli.

Povzbuzuju nás všechny, abychom byli pozorní. Chtějme být kreativní v dávání. Chtějme být citliví na vedení DS a tak neustále přinášejme Bohu milé oběti.

A pamatujme, Bohu milá oběť a štědrost nemusí být pouze v dávání peněz. Dávat můžeme třeba čas a svoje síly. Můžeme se vzdávat svého pohodlí, třeba proto, abychom někoho, kdo špatně chodí odvezli na bohoslužbu nebo abychom někomu obstarali nákup, když nemůže. Takové oběti jsou libou vůní Pro Hospodina. A jsou také dobrým svědectvím lidem kolem nás. Amen